

Нека ударят веселия гонг!
нека раздвижат празничните струни!
Защото злият Богъ на Сѣвера заспа — и спи
дълбоко той, до смъртъ. Защото пламъкът на щастието разтопи
леда на страшния му замък — и крила
надъ моя страхъ отпуща то — навежда се да ме цѣлуне —
Ела!

И ослѣпенъ отъ шастие, азъ можеби заспахъ
и въ своя сънъ видѣхъ видение

— видѣхъ

Божествения Житель на Кристалния Дворецъ,
и ослѣпителния блѣсъкъ на кристала;
— или: не съмъ ли азъ владѣтельтъ на тоя блѣсъкъ? азъ кръстенъ
въ славата на Сладострастния Стрѣлецъ? —

Не жая!

Баща ти, веселиятъ богдиханъ,
не ще ми съгради такъвъ дворецъ:
о изстѣпление на блѣска! вѣнчана ти и азъ вѣнчанъ
на Щастието съ бѣлия вѣнецъ —
ела!

мини по лекитѣ кристални стѣпала:

тамъ чака Чудото — и ти си тя, и азъ съмъ той, когото то отвѣки
чака . .

Ала: пази се! тамъ прѣдъ входа пурпурниятъ драконъ.
е стражъ на Чудото. Той спи, но бди — пази се!
Това е драконътъ на мойта стара скръбъ
изписанъ върху герба на Китай:
пази се ти — не го буди — не го ласкай! —